

rerne, saa er det paa den anden Side ingens lunde uden Vigtighed i disse enkelte Tilfælde, navnlig i saadanne, hvor Transporten til Hospitalet ikke kan gjøres vœbliffelig, fordi der for Exempel er indtraadt en meget stærk Forblødning. I sliche Tilfælde kan det være af Vigtighed, at Saaret vœbliffelig bliver lukket og paalagt en Compres, for at Transporten til Hospitalet kan finde Sted, en Hjælp, som Barbererne ikke blot maae give, men som de ligefrem ere forpligtede til at give, og som de kunne give fremfor nogen Anden. (En Stemme: Hvorfor?) Fordi Barbererne ere mere vant til at omgaaes med saadanne Forretninger end andre Folk, og det ville de blive ved at være; thi man maa ikke troe, at, fordi Forbindelsen mellem Lægevidenskaben og Barberkunsten ikke opretholdes saa stærkt som før, Barbererne derfor ville undlade at yde Befolkningen Hjælp i mange smaa Tilfælde, der indtræde. Det er Noget, der ikke kan forhindres, og vistnok heller ikke bør forhindres, naar de ikke formelig tage Bedkommende under Cuur, men kun yde saadan en lille Hjælp, som ellers i en privat Huusholdning ydes af Familjens egne Medlemmer, og hvorved Barbererne ville vœbblive at staae i Forbindelse med den arbejdende Classe og tillige erholde en saadan Øvelse, at de ved en farlig Læstion vilde kunne yde den første Hjælp. At det skulde være af nogen væsentlig Betydning at nedsætte de Gebyrer, der ere foreskrevne i Lovudkastet, fra 5 Rbd. til 2 Rbd. og fra 3 Rbd. til 1 Rbd., kan jeg paa ingen Maade indsee. Det er klart, at vil man gaae ind paa disse Vœndringer, da er der ingen Sandsynlighed for, at Loven vil kunne komme ud; thi det vil yderligere forhale denne Sag, skjøndt den er af yderste Vigtighed for de Paagældende, og jeg nærer ikke den allerfjerneste Tvivl om, at hvis man vilde staae sig Underretning fra de Bedkommende, ikke fra Amtskirurgerne, ikke fra de hidtil privilegerede 8 Mænd, der endnu have Barberamter, men fra de 80, der ere udelukkede fra at betjene sig af Medhjælpere, og fra alle Svende, vil man faae en aldeles overveiende Erklæring for, at de ønske, at Loven maa komme ud, som den er, og de vistnok ikke ville lægge nogen synderlig Vægt paa de Vœndrin-

ger, man nu har bragt i Forslag, og hvis praktiske Virkning kun for Vœbliffet vil være at forhale Lovens Udformelse.

B. Christensen: Jeg maa tilstaae, at jeg havde troet, at der kun behøvedes meget liden Omtale med Hensyn til denne Lov og de til samme foreslaaede Vœndringer, hvorom der her er Tale; men de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede sidste Taler, der identivt staaer i et vist ganske nært Forhold til denne Lov, der ene for mig kan forklare den forunderlige og noget modsigende Varme, hvormed han har omtalt de Bestemmelser, som en æret Vœndringsforslagsstiller og jeg selv søge at faae forandrede i Loven, gjøre, at jeg dog med et Par Ord skal yttre mig, navnlig over de mindre vidtgaaende Vœndringsforslag, som jeg selv har tilladt mig at stille. Jeg vil allerførst begynde med den Bemærkning, at jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, hverken i sin nærværende Stilling eller efter Lovens hele Indhold og Stilling, er berettiget til at sige det, som han med et vist Eftertryk har sagt, nemlig, at Loven ikke vil kunne komme ud, dersom de foreslaaede Vœndringer blive vœdtagne. Navnlig ere de Par Vœndringer, jeg har tilladt mig at foreslaae, af den Vœffassenhed, at det virkelig ikke falder let at see, hvorfor Loven skulde blive standset, dersom de bleve vœdtagne. Jeg vil ikke opholde mig ved det forunderlige Forsvar, den ærede Rigsdagsmand har ført for den i Udcastets § 5. fordrede Prøve og den der opstillede Betingelse, at der skulde holdes Prøve over Bedkommende, om han kan kopsætte og aarelade, — det Forsvar, han har ført derfor, er nemlig virkelig i hoi Grad forunderligt, thi hvad gaaer det ud paa? Det gaaer ud paa, at vi skulle beholde denne Prøve, for at vasseliggjøre det for Folk at blive Barberer; „tages denne Prøve bort“, siger han, „saa vil al Verden barbere“, men Herre Gud, om nu saa var? (Munterhed). Er det da uden Sandsynligt, selv naar denne Duellighedsprøve og de dermed forbundne Bœfostninger affæffedes, at der da Intet vilde være, der kunde forhindre Folk fra letfindig at nedsætte sig som Barberer? Jeg skulde troe, at enhver Etablering virkelig medfører Bœfostninger og Bænkfeligheder, der vel kunde bringe en nogenlunde tænk-